

Carles Porta

"Per educar cal estimació i model"

Carles Porta és **periodista** i pare de la Marina i el Pol, de 16 i 14 anys. Acaba de publicar **Fago** (Ed. La Campana), crònica de la investigació i el judici per l'assassinat del despòtic alcalde d'un poblet del **Pirineu d'Osca**, tot vist a través dels ulls i el cor de la Marisa, la germana de l'assassí

FRANCESC ORTEU

FOTO: PERE TORDERA

La Marisa i altres personatges que apareixen en el llibre han vingut a casa. Els meus fills han vist de ben a prop què vol dir tenir un familiar a la presó.

No vas dubtar de prendre aquesta decisió?

Saps què passa? Que sóc amic de la Marisa i a casa hi porto els amics. Conec tots els membres de la seva família. A més, ella és decoradora i llavors jo feia obres a casa i em va semblar que podia venir a veure-les.

Mantens el mateix vincle amb personatges de Tor, el teu primer llibre?

Amb alguns sí. El Palanca encara em truca per qualsevol cosa. I no només ell.

Fago és la història de dos germans.

És una història d'amor fraternal que, en el cas de la Marisa, és molt fort. I això que ella i el Santiago vivien lluny l'un de l'altre i tot just es devien veure un parell de cops a l'any. Fins que un dia li truquen per

dir-li que han detingut el seu germà i que l'acusen d'assassinat. I ella es planteja si ho ha pogut fer o no. Però, i si ho ha fet què? L'havia de deixar d'estimar? Continua sent el seu germà. Aquest lligam de sang és una de les coses que intento retratar.

T'ha fet pensar en els teus fills?

Molt, i també en els meus germans. Jo sóc el gran de quatre nois i fem molta vida plegats. Hi ha una pinya molt forta, potser massa. Recordo una vegada que era la festa major del poble, Vilasana, i va venir una colla de diables. El petit els va llançar aigua i un dels diables es va empenyar i va començar a atonyinar-lo. De seguida, els tres vam fer-hi cap des de llocs diferents. Ningú no ens va avisar. Va ser molt estrany. Com si s'activés un radar.

Ara els teus fills estan separats.

Sí, perquè la gran estudia primer de batxillerat a Irlanda. Ell la troba a faltar. La gran li feia de col·lega. I ara que

comença a vestir-se per sortir a lligar, li falta algú que l'assessori. Ella és una filla modèlica i ell és un adolescent modèlic, amb tots els tics habituals.

I com és això de fer de pare a distància?

Difícil. Quan ets a milers de quilòmetres i l'has d'animar t'asseguro que se't fot un nus a l'estómac. Però ha de ser així, perquè anem cap a un món molt complicat. Ella és molt valenta. No els podem protegir tant. La sobreprotecció fa beneïts els fills.

Els fills i els pares.

És que això de criar fills és tan bonic com dur. I només ens hem volgut quedar amb la part bonica. No senyor. S'ha de ser valent i els has de fer valents. Mira, vaig ser nou anys membre de l'associació de mares i pares de l'escola i vaig decidir que deixaria de discutir. Que cadascú eduqui els fills com pugui.

De què discuties, amb altres pares?

D'aquesta sobreprotecció malaltissa, de la mania de

fer els mestres culpables de tot, de la queixa constant. No podia amb tot això. Quan treballava a TV3 em vaig fer un tip de fer reportatges sobre famílies desestructurades i vaig acabar aprenent que per educar hi ha dues coses fonamentals.

Que són...

Estimació i model. És molt important que el nen sàpiga que, faci el que faci, la teva estimació no perilla. Ara bé, oferir-los un model passa per saber dir de tant en tant "no!" o "prou!", i això ha desaparegut en moltes famílies.

Què has volgut copiar de casa?

La fortalesa de ma mare. Ella feia com fan les dones de poble, que s'aixequen abans que ningú per cuidar el marit, després cuiden els fills, després van al treball, després tornen per fer el dinar, i netegen la casa i renten la roba.

I del pare?

La llibertat. Em va inculcar que el món és molt gran i que sempre pots tornar a casa. Deia: "El terròs ja el trobaràs".

El pare que et va matricular

Lluís Gavaldà

L'iPhone

Deu fer quatre anys ben bons, però la dona i jo ho recordarem sempre. Erem en un restaurant amb el nen, en aquella llunyana època precrisi quan això de sortir fora a dinar no solament no estava mal vist, sinó que fins i tot feia molt de diumenge. Al costat nostre hi havia entaulades dues parelles acompanyades de tres marrecs a punt d'entrar a l'edat del mastegot. Mentre dinàvem no ens vam fixar gaire en la seva presència. La raó era que estàvem prou distrets. I és que el nostre reiet gaudia d'aquella gloriosa etapa de la trona, aquella en què cada àpat és un festival de gots trabucats, cullerades amb el punt de mira desviat i pantalons acabats d'estrenar tacats de salsa de tomàquet.

No vas ser fins a l'hora del cafè que ho vam veure. Els adults de la taula del costat estaven fent petar la xerrada sense cap tipus d'interrupció, però no perquè els nens fossin educats i atents, no. El motiu del seu silenci tenia forma de videoconsola i mirant-los tan abduïts es feia difícil saber si els nens en qüestió eren conscients de la presència, no ja dels seus progenitors sinó fins i tot de l'univers en general. No cal dir que l'horror d'aquella escena va ser motiu de conversa a casa. No enteníem que algú utilitzés una manera tan barroera d'abdicar de les responsabilitats paternes.

Ara han passat els anys i sovint recordem aquella escena i els juraments posteriors que ens vam fer de no caure mai tan baix com aquells pares. Ho fem perquè, com a pares sequeients que som, podem dir que mai no hem deixat els nostres nens caure en els tentacles de la Play o la Nintendo. No senyor, no ens ha calgut, perquè per sort ara hi ha l'iPhone i, com tothom sap, l'iPhone és una altra cosa. Per començar és més petit i per tant quan l'hi deixem una estona mentre ens acabem la copeta de vi no es nota tant. A més, la majoria de jocs que té són educatius, com aquell que es dedica a desmembrar zombis amb plantes assassines abans ells no es mengin el teu cervell, o aquell altre en què uns ocellets empenyats es dediquen a fer la matança del porc abans d'hora. I és que si els deixem l'iPhone mentre ens fotem el xarrup d'herbes és perquè som conscients que el seu futur passa per dominar les noves tecnologies. Ah! i a fe de Déu que estan preparats. Ahir mateix, després de barallar-me dues hores per passar un nivell, li vaig passar a ell i s'ho va petar en dos segons. Quin crac, tu!

Lluís Gavaldà és cantant

